

De abstracte Donald Duck

Andrea is is anderhalf jaar. Ze moet heel vaak iets zien, iets meemaken, voor ze het zelf kan zeggen. Hoe verloopt het? Schaduwen lijken het soms wel, van een stoel of een tafel, woordelijke schaduwen. Stoel of tafel, dat hoor je bij Andrea niet, hoogstens een klank die daarvan afkomstig is, die eens opgewerkt zal worden tot de juiste omtrek, ingekleurd door haar stem.

Letterlijke dingen, ze komen eraan, een wolk bijvoorbeeld of een schoen. Heeft Andrea die twee uit een voorgelezen boek of heeft ze het vaak iemand horen zeggen? Een mengeling van beide misschien?

Dat wil je weten, hoe de begrippen zich bij haar vormen. Je komt er niet bij. Het is een gesloten gebied. Wanneer gebruikte Andrea voor het eerst 'warm' en 'koud'? Ze zegt het nu, zonder dat ik weet hoe die woorden zich bij haar hebben genesteld. De betekenis heeft zich in stilte aan de klank gehecht. Ze gebruikt de twee woorden goed, zonder dat het me opviel wanneer dat voor het eerst gebeurde.

Laatst had ik geluk en ik wist meteen: dit zal ik niet nog een keer meemaken. Ik had haar op de arm en we praatten met elkaar. Je kiest eenvoudige woorden en wie weet doet zij ook haar best om zo dicht mogelijk aan mijn taal te raken. Ook dat weet je niet, je vermoedt het alleen maar. De route gaat langs een reeks prenten en tekeningen, ingelijst aan de muur, in de gang. Andrea heeft ze nu zo vaak gezien dat ze op mijn verzoek zelf zegt wat erop staat, hoofd, zee, kopje, vrouw, duidelijk, daar hoeft ze zo goed als niets meer aan te vijlen.

We gaan naar boven. Daar hangt al een tijd een tekening van Morris, de schepper van Lucky Luke. De vermaarde cowboy staat met een paar helpers op een veld. Iets verderop zit een kwaadaardig gezin voor een huis. De grootvader draagt een strooien hoed. Hij houdt een geweer vast, de kolf tegen de grond.

Ik weet zeker dat ik Andrea deze tekening nog nooit heb laten zien. Het ding hangt nogal hoog, ligt buiten onze route. Ik zeg er niets over, eens kijken of ze zelf met iets komt. En dan zegt ze het, zomaar, 'Donald Duck.'

'Donald Duck?' vraag ik.

'Donald Duck', ze is er niet van af te brengen.

'Een vrolijk weekblad' heette het blad vroeger. Dat staat er nu niet meer op. Er ligt altijd wel ergens een nummer op tafel. Het wordt haar nog niet voorgelezen. De combinatie van tekst en beeld gaat haar begrip nog te boven. Ze heeft het blad alleen af en toe gezien en ook de titel is op niet meer te achterhalen ogenblikken tot haar doorgedrongen.

De kleur, de dikgelijnde figuren, die horen voor haar bij de woorden 'Donald Duck'. Niet het verhaal, maar een stijl, een manier van werken, die heeft ze in zich opgeslagen. Het moet een van haar eerste abstracties zijn, waar Lucky Luke en Donald Duck door geen enkel plaatje van elkaar zijn gescheiden.

K. Schippers is schrijver en dichter